

1.

Blotto objevuje mrtvolu

„Je mi strašně trapné s tím teď obtěžovat, matko, ale obávám se, že v knihovně je mrtvola.“

„Teď opravdu ne, Blotto. Máme hosty,“ odvětila vévodkyně vdova z Tawcesteru, aby vzápětí – nevzrušena – odplula na vlnách dokonalé výchovy, parfému a jemného saténu pryč od svého potomka a mohla se naplno věnovat roli dokonalé hostitelky. Její oči zářily jako semafor a signalizovaly vrchnímu sluhovi Grimshawovi, komu má dolít jeho prázdnou sklenici, nebo vysílaly ještě důležitější signál, koho má při dolívání ignorovat.

Na tváři Jeho Výsosti Devereuxe Lyminstera se objevil nechápavý výraz, který u něj ale nebyl vůbec neobvyklý. Neobyčejně hezké rysy tohoto mladšího syna vévodkyně z Tawcesteru vyjadřovaly zmatenost poměrně často. Na jeho jemném čele se pod neupravenou blond kšticí v takových chvílích objevovaly vrásky a kůže kolem jeho chrpově modrých očí se rovněž sraštěla. Mladé dívky tento výraz většinou interpretovaly jako známku zjištěné citlivosti a hlubokého zamyšlení. Ve svém hodnocení se však vždycky mýlily. Blottovy myšlenky se totiž zřídka kdy dostaly hlouběji než k podrážkám jeho luxusních, ručně šitých bot, kde končily záhy zašlápnuté, aniž by jim bylo dopřáno zakořenit, či dokonce vykvést.

Odmítl skleničku šampaňského, kterou mu nabídl majordomus z tepaného stříbrného podnosu. Devereux Ly-

minster pil ostatně jen velmi málo a svoji přezdívku Blotto, která by mohla v jeho rodném jazyce naznačovat nadměrnou závislost na alkoholu, nedostal určitě díky jeho nezřízené konzumaci. V kruzích, v nichž se pohyboval, nebyla ale logická vysvětlení pro přezdívky v módě. S přezdívkami se tu nikdy nešetřilo a rozhazovaly se stejně velkoryse jako drobné mince na dobročinné účely.

„Grimshawe,“ zašeptal „neviděl jste někde Twinks?“

„Ne, milorde,“ odpověděl sluha. „Myslím, že Její Jasnost se stále ještě převléká po náročném tenisovém odpoledni.“

„U všech hlodavců!“ pronesl Blotto a zmatený výraz v jeho tváři nabyl takové intenzity, že mohl u okolostojících hostů klidně vyvolat obavy o jeho psychické zdraví.

„Je zde něco, co by za vás měla vaše sestra vyřídit, pane?“ Dlouholeté zkušenosti naučily Grimshawa, že právě o to se tu teď jedná. Blotto se na Twinks obracel vždy, byl-li nucen řešit nějaký dílčí životní problém, jako například, jakou kravatu si má vzít, nebo s kým se má oženit.

„Ano, v knihovně došlo k menší nepříjemnosti.“

„K jaké nepříjemnosti?“

„Je tam mrtvola.“

„Hned s tím něco udělám, milorde.“

Grimshaw si přivolal na pomoc Harvey, jednu ze služek, působících na tawcesterském hradu již po mnoho let. (Na tomto místě bychom rádi upozornili na všeobecně známou výslovnost názvu tohoto prastarého rodového sídla. Ačkoli tento název hláskujeme jako „Tou-ces-tr“, měli bychom ho správně vyslovovat jako „Tejstr“. To už ale určitě nemusíme nikomu připomínat.) To, že Harvey značně převyšovala průměrný věk ostatních služek a že se na svém místě udržela i po jistých etických selháních, která by jiného stála kariéru, můžeme přičíst faktu, že uzavřela s majordomem dohodu. Po konkrétních podmínkách a podrobnos-

tech této „smlouvy“ však ani členové vévodovy rodiny, ani služebnictvo ze zdvořilosti nikdy nepátrali.

Harvey, jak se na řádnou služku sluší a patří, se oblékala do černých šatů a zástěry. Ačkoli u většiny žen černé šaty obvykle zastírají detaily jejich ženskosti, u Harvey je naopak podtrhovaly. Bylo tomu tak zčásti díky neobyčejně krátké délce jejího oděvu, která jí (nebo spíše Grimshawovi) vyhovovala. Harvey se vyzbrojila péřovým oprášovátkem, avšak nikoli v očekávání, že by jí snad mohlo být k užítku při odklizení mrtvého těla. Tento nástroj jí ale propůjčoval jistou gloriolu přesně stanoveného cíle. Nikdo z hostů ani služebnictva, kteří ji v tu chvíli potkali na chodbě, tak nemohl pochybovat o tom, že má za úkol něco víc než jen nevinnou péči o domácnost.

Grimshaw na základě mnohaletých zkušeností věděl, že se na Harveynu diskrétnost může zcela spolehnout. Bylo mu též jasné, že mrtvoly obecně dokážou velmi nepříjemnit jinak vcelku poklidný víkend na venkovském sídle. Jeho snahu o maximální diskrétnost lze přičíst také faktu, že se tawcesterský hrad dosud úplně nevzpamatoval z šoku, jež způsobilo nalezení těla zesnulého lorda z Tawcesteru, sedícího u krbu ve své pracovně s tváří barvy archivního portského vína, což byl ostatně také jeden z posledních požitků, jimž na tomto světě holdoval. Obavy z podobného skandálu nevyrchaly, i když od odchodu jeho lordstva uplynulo již celých pět let.

Většina vzdělaných lidí dobře ví, že právě tawcesterská hradní knihovna je považována za jednu z nejdůležitějších pamětihodností na zdejším panství. Vznikla jako přístavba při generální rekonstrukci sídla, provedené sedmým vévodou z Tawcesteru, který na rozdíl od svých předchůdců Černého Ruperta a Ruperta Démona porušil rodovou

tradici, jež tehdejší vévodům velela prohrávat své jmění v kartách. Osvědčil se naopak jako protřelý manažer rodinného majetku, získal Tawcesteru zpět přízeň Štěstěny a přistavěl k hradu další budovy. Od nešlechtných lidí si proto vysloužil přezdívku Rupert Nudný.

Knihovna se, jak známo, nachází v přízemí zadního traktu sídla. Z jejích vysokých oken se otevírá malebný pohled na mírně zvlněná pole tawcesterského kraje, z nichž většina patří do majetku rodiny. Zbývající tři stěny jsou od podlahy až po strop pokryty mahagonovými knihovnami, naplněnými symetricky uspořádanými svazky knih. Všechny mají uniformní hnědou koženou vazbu se zlatými písmeny a zůstávají většinou zcela neposkvrněné okem čtenáře. I když čtení jako koníček nepatří v kruzích britské aristokracie zajisté mezi nejoblíbenější činnosti, je běžné, že na kvalitní kožené vazby svazků v jejich knihovnách padne ročně mnoho kusů telecího dobytka. Zvláště tawcesterský rod je pak vyhlášený tím, že dovedl tuto zálibu v rekreačním zabíjení zvěře až do krajnosti, když jejich pověstná neschopnost rozlišovat při lovech mezi divokou zvěří a domácím skotem plnila knihařské dílny významnou surovinou.

Čtenář by ale neměl nabýt dojmu, že si snad Tawcesterové svých knih nevážili. Byla to právě jejich knihovna, s níž se velmi často chlubili. Potěšení pokochat se tímto rodinným skvostem nebylo nikdy žádnému víkendovému hostu upíráno déle než půl hodiny poté, co překročil práh sídla. I mezi odborníky pak panovala shoda v tom, že se jedná o celkem unikátní sbírku vzácných svazků. Rodina také čas od času zaměstnávala nějakého méně významného vědeckého pracovníka za účelem jejich setřídění a sestavení aktuálního katalogu. Vévodové z Tawcesteru měli ke knihám vždy velkou úctu – ovšem za předpokladu, že je nemuseli číst.

Prostor knihovny byl svědkem mnoha scén nepřístojného chování a mravní zkaženosti – zvláště za časů rozmarilého potomka Ruperta Nudného, vévody Ruperta Nemravy. Tohle ale byla první mrtvola... (Tedy pokud nepočítáme mrtvoly služebnictva... a ty se v tawcesterském hradu nikdy nepočítaly. Skutečnost, že v knihovně byla ve dvacátých letech devatenáctého století rozdrvena služka špatně zajištěnou Homérovou bustou, se v rodinných análech nezmiňuje. Problémy se služebnictvem řešil vždy majordomus...)

Mrtvé tělo, s nímž se teď musel konfrontovat současný majordomus, doprovázený Harvey, se rozhodně nenacházelo v poloze poklidného a smířeného odpočinku, kterou zaujímali vznešení předkové, když poručili svoji duši Pánu. Mezifáze přechodu mezi tělesným a netělesným tady nepůsobila ani dojmem dobrovolnosti, ani elegance. Bylo to tělo muže, jehož předsmrtný zápas učinil tak neelegantním, jako kdyby byl nucen na sobě nosit ženské šaty. Jeho bílá kravata a frak naznačovaly, že se jedná o jednoho z hostů vévodkyně vdovy, což, jak si Grimshaw uvědomil, slibovalo extrémní komplikace. Tohle nebyl sluha, jehož tělo by se dalo jen tak, bez dalšího vysvětlování vrazit místnímu funebrákovi. Tuhle smrt bude nutno vyšetřit.

„Mám ho uklidit, pane Grimshawe?“ zeptala se Harvey. Majordomus byl pro ni vždycky „pan Grimshaw“, a to dokonce i v intimních chvílích, kdy by člověk očekával méně formální oslovení. Stála přitom s napřaženým péřovým oprašovátkem, jako kdyby se tento nástroj mohl při odstraňování ještě ukázat užitečným.

Grimshaw zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Dokud se neprokáže opak, musíme tuto knihovnu považovat za místo činu.“

„Myslíte, že by se měla zavolat policie?“

„Ano. A pokud se jí nepodaří určit identitu vraha, my-

slím, že bude mezi hosty vévodkyněvdovy určitě nějaký soukromý detektiv, který se ujme vyšetřování. Je mi ovšem jasné, že tímto bude po jistou dobu citelně narušen poklidný chod domácnosti.“

Péřové oprašovatko v Harveyině ruce se instinktivně zachvělo. „Tak neměla bych ho alespoň oprášit, pane Grimshawe?“

„Obávám se, že ne. V takových chvílích musí jít i ty nejzákladnější instinkty domácí hygieny stranou.“

„Jak myslíte, že zemřel, pane Grimshawe?“

Sluhovy oči se zúžily a zkoumavě sledovaly mrtvolu. Tvář zesnulého byla rudá jako sklenka červeného vína a svýma vypoulenýma očima a doširoka otevřenými ústy působila absurdním dojmem. Jeho ruce stále křečovitě svíraly límeček u košile a snažily se ho odstranit, jako kdyby byl o několik čísel menší.

„Dovedu si představit, že něco špatného snědl.“

„Jed?“

„To je logický závěr, k němuž by mohl dospět i profesionální vyšetřovatel, naším úkolem ale není v této chvíli cokoli vyvozovat, Harvey, ať už se jedná o logické či jiné závěry.“

„Ne, pane Grimshawe,“ řekla Harvey, aby po váhavé odmlce pokračovala: „Ale možná bychom mohli uvažovat o tom, kdo tento mrtvý muž je – nebo spíš – kdo to byl?“

Majordomus připustil, že by tomu tak mohlo být. Tvář nebožtíka, nyní stažená škaredou grimasou, patřila zřejmě kdysi dobře vypadajícímu mladému muži. Nažloutlá barva pokožky však naznačovala, že nevyrostl na dietě založené na rostbífů či yorkshirském pudinku. Napříč jeho naškrobenou košilí se táhla purpurová šerpa sepnutá na jednom místě insignií ve tvaru hvězdy, zdobenou drahokamy. Okázalost jeho oblečení svědčila o tom, že onen muž nebyl

vychováván v krejčovském tajnostkářství uniformovaného žáka anglické soukromé školy.

„Mou domněnkou je,“ řekl Grimshaw „že to je – nebo spíše byl – jeden ze členů doprovodu svrženého krále Středoevropy.“

„Máte určitě pravdu, pane Grimshawe,“ souhlasila Harvey. „Zatelefonujete na policii?“

„Ano. To bude teď můj další úkol.“

„Ještě ne!“ Knihovnou se rozlehl hlas, který zazvonil jako křišťálový lustr, když se zachvěje poryvem nejjemnějšího vánku. Ten hlas ale nebyl ani v nejmenším mdlý či neprůbojný. Zaznívala v něm autorita vyšší společenské třídy, která po generace čerpala svoji sílu z jediného a nejdůležitějšího zdroje – z vykořisťování nevolníků.

Tento hlas patřil lady Honorii Lyminsterové, kterou její bratr Blotto a všichni ostatní, kteří se pohybovali na té správné straně barikády, znali pod přezdívkou „Twinks“.

Její nepřehlédnutelná krása vzrušovala celé roje nápadníků, kteří do ní byli beznadějně zamilovaní. Ale protože všichni pocházeli z aristokratických kruhů, jejich popisy dokázaly být zřídka konkrétnější než vyjádření typu „fajn kočka – prvotřídní ženská – kus – absolutně oslnivá“. Aby člověk náležitě vystihl její šarm, potřeboval by mít v sobě kus básníka – a Twinks v rámci své sociální skupiny na žádného bohužel nikdy nenarazila.

Kdyby se nepravděpodobné stalo skutkem a do tawcessterského hradu by nějaký básník zavítal, všiml by si určitě hlubokého azuru jejích uhrančivých očí, pokožky ze slonoviny a z květních plátků růží, stříbřitě blond vlasů, jako by utkaných z vláken nejjemnějších pavučin. Opěvoval by smyslnost její dokonalé postavy a pozoroval by její chůzi, ve srovnání s níž bylo třepotání motýlů pouhým neohrabaným a humpoláckým potácením.